

ת"פ 52604/08/19 - ש' ק' נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 52604-08-19 מדינת ישראל נ' קריכלי

בפני
המבקש
נגד
המשיבה

כבוד השופטת, סגנית הנשיאה טל אוסטפלד נאו
ש' ק'
מדינת ישראל

החלטה

לפניי החלטה בבקשת הנאשם להוספת ראיות חדשות, לפי סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

המבקש הורשע ביום 18.10.21, לאחר שמיעת ראיות, בביצוע **שלוש עבירות של תקיפת בת זוג**, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בעת האישום הראשון, שהה המבקש ביום 25.1.19 יחד עם בת זוגו דאז (להלן: "**המתלוננת**"), בבית דודתו. עקב ויכוח שנתגלע בינו לבין המתלוננת, תקף המבקש את המתלוננת בכך שאחז בזרועה, ומשכה מחדר המקלחת בה שהו, אל מחוץ לחדר. באישום השני הורשע המבקש בביצוע עבירה של תקיפת המתלוננת, לאחר שבויכוח אחר שנתגלע ביניהם, אחז בצווארה באמצעות שתי ידיו והצמידה לקיר. באישום השלישי הורשע שתקף את המתלוננת בכך שבמועד אחר, גם כן במהלך ויכוח, אחז בשתי ידיו את המתלוננת בצווארה תוך כדי שהוא מוליך אותה בהליכה אחורית.

הבקשה

ב"כ המבקש עותר לבטל את הכרעת הדין שניתנה ולהוסיף ראיות חדשות, אשר לטענתו עשויות להשפיע על תוצאת הכרעת הדין. לדברי הסניגור, הכרעת הדין מבוססת על קביעת בית המשפט כי המבקש לא הביא כל ראיה לכך שחשש שהמתלוננת תכה את בתם הקטינה (פרוטוקול הכרעת הדין, עמ' 131 שורות 26-27). לדברי הסניגור, חוסר האמון שייחס בית המשפט בהכרעת דינו כלפי המבקש מושפע מקביעה זו ולו השפעה מכרעת על הרשעת המבקש. טוען הסניגור כי סעיף 167 לחסד"פ מאפשר הוספת ראיות חדשות אף לאחר הכרעת הדין ועניינו מניעת עיוות דין. לדברי הסניגור יגרם עיוות דין למבקש, היה ולא תתקבלנה ראיות אלה.

בבקשה, ביקש הסניגור להוסיף הקלטה בה נשמעת הקטינה מספרת על האלימות שהפעילה עליה המתלוננת, דו"ח אפוטרופוס לדין, דיווח עו"ס לחוק הנוער, החלטת בית משפט לענייני משפחה, אישור על הגשת תלונה במשטרה כנגד המתלוננת וכן את ההחלטה על סגירת תיק החקירה כנגדה.

תגובת המאשימה

המשיבה מבקשת לדחות את הבקשה. לשיטתה, הכרעת הדין לא הושפעה באופן בלעדי מחוסר אמון זה בלבד והיא מבוססת אף בראיות רבות אחרות. בין הראיות, עדותה של בת דודתו של המבקש וסתירות שנמצאו בדברי המבקש עצמו, כשבדברים נמצא כי ביצע את העבירות בהן הורשע.

המשיבה הוסיפה וטענה, כי אף אם אמת בראיות הנוספות לפיהן המתלוננת נקטה באלימות כלפי בתם הקטינה, הרי שמדובר באירועים שהתרחשו זמן רב לאחר ביצוע העבירות מושא האישום, והיה ואירועים אלה התרחשו לפני כן, הרי שהיה באפשרות המבקש להביא את ראיותיו לפני הכרעת הדין.

דין והכרעה

לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

בית המשפט יעתר לבקשה להוספת ראיות נוספות על אלה שהוגשו במהלך המשפט, רק במקרים חריגים וכאשר יגרם למבקש עיוות דין (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, ע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל). באשר לאותם מקרים חריגים, נקבע בפסיקה, כי על המבקש לעמוד בשלושה תנאים: הראשון, להוכיח שהראיות המבוקשות להוספה הן ראיות שלא יכול היה להביאן במהלך ההליך עצמו. שנית, על המבקש לשכנע את בית המשפט כי האינטרס שבהבאת ראיותיו גובר על השיקול שבשמירה על עיקרון סופיות הדין. השלישית, להראות כי הראיות הנוספות הינן קריטיות, אשר להן סיכוי לשנות את התוצאה אליה הגיע בית המשפט בהכרעת דינו (ע"פ 10221/06 פיראס ג'ורן נ' מדינת ישראל).

מן הכלל אל הפרט

לא שוכנעתי כי עלה ביד המבקש לעמוד ולו בתנאי אחד מן התנאים האמורים.

מהיות בו השיב המבקש לאישום ועד להכרעת הדין חלפה מעל שנה. המבקש לא סיפק הסבר מדוע נודע לו על אלימות המתלוננת רק לאחר הכרעת הדין. אציין, כי אף אם ככל ומדובר בראיות הקשורות להליך בבית המשפט לענייני משפחה, היה על המבקש להסביר מדוע נודע לו על האלימות שהפעילה לטענתו המתלוננת כלפי בתם רק לאחר הכרעת הדין. זאת בפרט לאור העובדה שהליכי הגירושין בין הצדדים החלו עוד לפני הכרעת הדין (ראו פרוטוקול הכרעת הדין בעמ' 130 שורות 4-9).

אשר לתנאי השני, לא שוכנעתי כי האינטרס העומד בבסיס הגשת הראיות החדשות מצד המבקש עולה על עיקרון סופיות הדין. כפי שציין ב"כ המבקש עצמו בבקשתו, "הלכת לזרובסקי" עצמה שהובאה לעיל, קובעת כי ככל שמרחק הזמן גדול יותר בין מועד שמיעת הראיות לבקשה להוספת ראיות חדשות, כך תהא נדירה וחריגה יותר היזקקות בית המשפט לבקשה שכזו. הבקשה בענייננו הוגשה לאחר סיכומי הצדדים, כשניתנה לב"כ המבקש ההזדמנות להשלים את סיכומיו גם בעל פה ואף מדובר לאחר הכרעת הדין. לפיכך, איני רואה מקום לסטות מעיקרון סופיות הדין.

באשר לתנאי השלישי, כפי שקבעתי בהרחבה בהכרעת הדין, העובדה שהמבקש לא המציא ראיה לכך שתקף את המתלוננת משום שחשש שתכה את בתם, אינה זו בלבד שקבעה את אמינותו. אף אם היה מציג ראיה כללית לכך שאכן המתלוננת נוהגת להכות את בתם, לא היה בכך כדי להסביר את גרסתו ואת התנהגותו בזמן התקיפה. התנהגות וגרסה, שאינם עולים בקנה אחד עם דבריו לפיהם חשש שהמתלוננת תכה את בתם בחדר המקלחת (פרוטוקול הכרעת הדין בעמ' 131 שורה 26-עמ' 132 שורה 2).

אף ללא קשר לשאלה האם אכן חשש המבקש שהמתלוננת תכה את בתם, הכרעת הדין מבוססת אף על עדותה של בת דודתו של המבקש, על עדותה של המתלוננת ועל סתירות רבות שנמצאו בעדותו של הצבוקש. כן הובאו מוצגי תביעה ומוצגי הגנה בהם אמרותיו של המבקש במשטרה והועלו סתירות בין לבין עדותו.

לא שוכנעתי כי הבאת ראיות חדשות תשנה את תוצאת הכרעת הדין בעניינו של המבקש. הדברים אמורים ביתר שאת כאשר המבקש עצמו לא הכחיש שקיים את יסודות עבירת התקיפה (פרוטוקול הכרעת הדין בעמ' 132 שורות 22-25).

אשר על כן הבקשה נדחית.

הצדדים יתייצבו לטעון לעונש במועד שנקבע.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ב, 24 דצמבר 2021, בהעדר הצדדים.